

änderligheten af våra tänkesätt, om fastheten af vår vilja, att med tankar, ord och gerningar bidraga till fullkommandet af en "andans" förening oss emellan, ämnad att i framtiden bli den vindbrygga, som på en gång skall sammanföra och fjettra oss vid hvarandra.

Redan klockan mellan 8 och 9 på morgonen sågos de hvita mössorne här och der i staden. Framåt kl. 10 började den ena åskådaren efter den andra finna sig vid hamnen, och innan 11-slaget ljudit, var den nära på fullt inkräktad. Derefter "haglade det i Ridderholmsbacken;" "rigtiga karavaner kommo der utföre; det stora, vid sidan om backen liggande lidret var snart intaget till minsta fläck af unga "Skandinavinnor;" båreregillets bårar förvandlades till säten och stolar; alla i hamnen liggande ångfartyg inkräktades; den nedanföre Kammarrätten varande vedtrafven förvandlades hastigt till en lefvande "mennisko-pyramid;" Hofrättens lilla runda torn och dess åt Assistansen gående vall apterades till ett galleri, hvarförutan slätten, från Åbomska simskolan till Kammarrättens hörn, liknade ett enda rörligt lapptäcke, deruti dock de gråa och svarta manshattarne bildade de flesta rutorne.

Då klockan slog half till 12 i Ridderholmens torn, vandrade samtliga 151 resenärerne i land, uppställde sig i led, hvarefter uppropet började, till utronande af att ingen af dem sagnades. De voro alla af ett hurtigt och raskt utseende, och synnerligen angenäm att se var den omsorg de användt på sin klädsel, i hvilken den hvita sammetsmössan med blå-gula kokarden var gemensam för dem alla. Uppropet slutade några minuter före afgangstimman, och på toflslaget utspatserade Freja, som med ett öfverfullt antal passagerare följde de resande till Södertelje, på den klara böljan, krängande der, likt en kokett slyna, af och an, medan hennes tjänsteandar, representerade af ett talrikt antal hyggliga hautboister, läto sina silfvertoner skalla i den fria rymden, efter hvilkas takt den capricieusea damen slutligen började uttaga stegen utåt Essingen. Ett spanskt rör höjdes i detsamma ibland de på Gottlands akterdäck tätt sammanpackade hvita mössorna, hvarvid, under de kringstående djupa tystnad, af de unga och friska rösterna afsjöngs en rask sång, efter hvars slut hela den åskådande massan uppstämde ett genljudande hurrarop, som af studenterne lika starkt besvarades, under det de hviftade sina hvita mössor i luften. En ny sång uppstämdes derefter, och derpå ännu en, betackad med nya starka hurrarop, hvarefter "Gottland", under studenternes afsjungande af en sista hälsning till de kringstående, sköt ut från stranden, då bland hela den åskådande massan knappt tio manliga hufvuden syntes betäckta, medan hvarje mun, som lif hade,